

Hoofdstuk 1

Ze herkende hem zodra ze hem zag. Haar eerste reactie was een bijna onbedwingbare neiging om Roos bij de hand te grijpen en samen heel hard weg te rennen. Maar dat zou belachelijk zijn.

Toch pakte Renske onwillekeurig het handje van haar dochtertje steviger beet. Weglopen deed ze niet. Ze rechtte haar rug en liep toen rustig verder. Aan zijn gezicht zag ze dat hij haar ook herkend had.

Hij bleef staan en keek haar aan. ‘Hallo Renske.’ Het klonk aarzelend en een beetje schor.

Renske realiseerde zich dat hij zich waarschijnlijk net zo ongemakkelijk voelde als zij. Ze aarzelde even. Hoe begroet je iemand die je ruim vier jaar niet gezien hebt en bovendien de vader is van je kind? Haar antwoord klonk net zo afgemeten en beleefd als het zijne. ‘Hallo Diederik.’

Even bleef het stil, maar Roos had geen last van verlegenheid. Het meisje keek onverschrokken omhoog en zei: ‘Ik ben Roos en ik ben bijna vier jaar.’

Op zijn stugge gezicht brak een vriendelijke glimlach door. Diederik keek Roos belangstellend aan. ‘Vier jaar al? Dan ben je een heel grote meid. Laat me eens raden: ben je morgen jarig?’

Renske verbaasde zich er niet over dat hij dat wist. Je moest wel onder een steen leven om niet te weten dat het kleine zusje van het beroemde fotomodel Sophia

Whittam een kind had. Haar verhaal was ruimschoots behandeld in de bladen en het was ook al geen geheim meer dat Sophia eigenlijk gewoon Sofie de Wit heette. Van een aanstaand medicus was het te verwachten dat hij de rekensom gemaakt had en wist dat het zijn dochter was.

Ze luisterde naar het ongedwongen gesprekje tussen Roos en haar vader en verbaasde zich over het gemak waarmee hij contact legde met een kind dat hij niet kende. Maar ja, dat hoorde natuurlijk wel bij zijn vak. Over het blonde hoofdje van het kind heen, keek hij haar aan. ‘Heb je tijd om ergens samen koffie te gaan drinken?’

Renske knikte. ‘Tijd genoeg. We zouden gaan winkelen, maar de dag is nog lang.’

‘Ik weet een gezellig tentje met een leuke kinderhoek. Het is hier dichtbij.’

‘Dat klinkt goed.’

Tijdens het wandelingetje van tien minuten stond het mondje van Roos geen moment stil. Onbevangen vertelde ze over haar verjaardag en de cadeautjes die ze graag wilde hebben.

In het knusse restaurantje waar Diederik hen heen bracht werd ze direct afgeleid door de leuke speelhoek. ‘Mag ik daar spelen?’

Renske knikte. ‘Dat mag. Diederik en ik gaan hier zitten, dan kan ik je zien. Zal ik appelsap voor je bestellen?’

‘Ja, maar ik ga eerst spelen en dan pas drinken.’

‘Dat is goed.’

De beide volwassenen keken het kind dat naar de speelhoek huppelde zwijgend na. Pas toen de serveerster hun bestelling had opgenomen, doorbrak Diederik de stilte. ‘Het is een leuk kind. Ze lijkt op jou.’

Renske glimlachte. ‘Dat zeggen meer mensen, maar ze heeft jouw ogen.’

Hij zweeg weer, aarzelde even en vroeg toen zonder verdere inleiding: ‘Waarom heb je het gedaan?’

Ze zuchtte. ‘Het leek me ...